

Az erdő fája vagyok

Valamikor réges-régen egy hatalmas erdő közepében élt egy kicsi fenyőfa csemete. Igen csak bánatos volt, mert olyan csöppnek, olyan parányinak érezte magát a többi hatalmas fenyő társa mellett.

- Miért vagyok ilyen kicsi? A többiek mind szép nagyok, szép zöldek. Nekem meg csak kis gyenge vesszőim vannak. Miért nem lehetnek ilyen smaragdzöld tűleveleim? Azt mondja az egyik a legöregebb:

- Ne szomorkodj kicsikém! Amikor én ilyen idős voltam, mint te, ugyanígy meg voltam rémülve. De ne aggódj, egy pár éven belül pont ilyen hatalmas és szerteágazó leszel, mint mi. De a kis csemete nem hitt neki. Ezt csak azért mondod, hogy ne legyek szomorú! Pedig biztos vagyok benne, hogy ilyen kicsi maradok. Ráadásul az idő múlásával vagy megöregszetek és elpusztultok, vagy az emberek kivágnak titeket és tovább éltek, mint: íróasztal, szék, pad, szekrény. Én meg itt fogok maradni egyedül, mert ahhoz, hogy egy állat belém költözzön vagy fészket építsenek a lombkoronában, ahhoz lombkorona is kéne. De, ha lenne is, akkor is túl gyenge és kicsi lennék hozzá. Az embereknek meg nem kellek.

Eltelt két esztendő a fácska alig nőtt valamicskét. Szomorú volt, hogy nem nőtt semmit, de bele törődött a dologba. Majd egy év múlva már volt egy méteres, következő évbe már két méteres lett. Eltelt még hét év, a fa észre sem vette, hogy bizony ő az erdő legmagasabb fája. A törzse szélessége megvolt vagy tizenöt öl, a magassága meg vagy harminc-negyven méter is. Kibújtak a tűlevelei és rajta nőttek a legnagyobb tobozok, húsz madár épített rajta fészket. A gyökeréhez három rókcasalád ásott lyukat, huszonnégy mókus lakott a törzsében. A harkályok rendszeresen jártak hozzá élelem után kutatva. A kis fácska észre sem vette, csak amikor a legöregebb fa így szólt:

Látod fiam. Nem kellett volna búsulnod, te lettél a legmagasabb fa az erdőben. Egy pár évtized múlva pedig te fogsz mosolyt csalni egy család orcájára, mint bútordarab, vagy mint csodaszép díszes karácsonyfa.

A kis fenyőfa megtanulta, hogy ha most nem is olyan jó az életünk, mert kicsinek, gyengének és jelentéktelenek érezzük magunkat, akkor is egy idő múlva mi lehetünk a leghatalmasabbak és a legerősebbek, legszebbek. Csak türelmesen kell várunk és az álmaink valóra válnak.